

Księga Daniela - numer sto czternaście

Ostatnie pokolenie: odsłonięcie wypełnienia proroctwa Ezechiela i zapieczętowania 144 000

Jeff Pippenger

2024-03-03

Pokolenie, które było świadkiem nadejścia trzeciego biada 11 września 2001 roku, jest ostatnim pokoleniem w historii ziemi. Fragment z Księgi Ezechiela, który potwierdza tę prawdę, był przez millerystów rozumiany jako bezpośrednio związany z przypowieścią o dziesięciu pannach, a zatem z drugim rozdziałem Księgi Habakuka. W tamtej historii widzenie z drugiego rozdziału Księgi Habakuka, które „już nie będzie się opóźniać”, i które wypełniło się 22 października 1844 roku, zapowiadało rychłe nadejście prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych. Jednak zapowiedź Ezechiela o widzeniu, które nie będzie już odwlekane, znajduje doskonałe wypełnienie w historii pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, która rozpoczęła się wraz z nadejściem trzeciego biada 11 września 2001 roku.

I doszło mnie słowo Pana, mówiące: Synu człowieczy, co to za przysłowie macie w ziemi Izraela: Przedłużają się dni, a każde widzenie się nie spełnia? Dlatego powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Sprawię, że to przysłowie ustanie i nie będą go już używać w Izraelu; lecz powiedz im: Dni są bliskie i spełnienie każdego widzenia. Bo w domu Izraela nie będzie już próżnych widzeń ani pochlebnych wróżb. Ja bowiem jestem Pan: przemówię, a słowo, które wypowiem, spełni się; nie będzie już odwlekane; bo za waszych dni, domu buntowniczy, wypowiem słowo i je wykonam — mówi Pan Bóg. I znów przyszło do mnie słowo Pana, mówiące: Synu człowieczy, oto dom Izraela mówi: Widzenie, które on widzi, jest na wiele dni naprzód, a prorokuje o czasach dalekich. Dlatego powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Żadne z moich słów nie będzie już odwlekane, lecz słowo, które wypowiedziałem, zostanie wykonane — mówi Pan Bóg. Ezechiel 12:21-28.

Wszyscy prorocy mówią o dniach ostatecznych, a "próżne widzenie" i "pochlebna wróżba" "w domu Izraela" to fałszywy późny deszcz, poselstwo "pokój i bezpieczeństwo", które utrzymuje, że "widzenie, które on widzi, dotyczy wielu nadchodzących dni, a on prorokuje o czasach odległych." To jest "spór" Habakuka, gdyż ci, którzy przedstawiają "próżne widzenie", sprzeciwiają się "widzeniu, które on widzi". Twierdzą, że "widzenie, które on widzi, dotyczy wielu nadchodzących dni, a on prorokuje o czasach odległych." Posłańcy poselstwa "pokój i bezpieczeństwo" mówią: "dni się przeciągają, a każde widzenie zawodzi", w końcu czyż nie zapowiedział 18 lipca 2020 roku? Posłańców "próżnego widzenia" identyfikuje również Ezechiel w pierwszych dwóch wersetach tego rozdziału.

I doszło mnie także słowo Pana, mówiące: Synu człowieczy, mieszkasz wśród domu buntowniczego; mają oczy, aby widzieć, a nie widzą; mają uszy, aby słyszeć, a nie słyszą; gdyż są domem buntowniczym. Ezechiel 12:1, 2.

Wszyscy prorocy są zgodni i wszyscy mówią o dniach ostatecznych, a gdy Chrystus podczas Swojej posługi zwracał się do spierających się Żydów, cytował Izajasza, by wskazać, że ci, którzy wówczas byli oddzielani od Boga, mają oczy, aby widzieć, a nie widzą, i uszy, aby słyszeć, a nie słyszą. Teraz, jak wtedy, Ezechiel zwraca się do mężów szyderców laodycejskiego adwentyzmu, do spierających się Żydów naszych dni, którzy głoszą poselstwo 'pokój i bezpieczeństwo' w opozycji do poselstwa późnego deszczu. Jezus kierował się zasadami, które zawarł w Swoim Słowie, dlatego Jego prorocтва odnoszą się także do dni ostatecznych bardziej bezpośrednio niż do dni, w których zwracał się do owych spierających się Żydów.

Dlatego mówię do nich w przypowieściach: ponieważ, choć patrzą, nie widzą; i choć słuchają, nie słyszą ani nie rozumieją. A w nich spełnia się prorocтво Izajasza, które mówi: Słuchać będziecie, a nie zrozumiecie; patrzeć będziecie, a nie pojmiecie. Bo stwardniało serce tego ludu, ich uszy stępiały i oczy swe zamknęli, aby przypadkiem nie widzieli oczami i nie słyszeli uszami, i nie rozumieli sercem, i nie nawrócili się, abym ich uzdrowił. Lecz błogosławione są wasze oczy, bo widzą, i wasze uszy, bo słyszą. Bo zaprawdę powiadam wam: wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło zobaczyć to, co wy widzicie, a nie zobaczyli, i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli. Mateusza 13:13-17.

Zjawisko ludu, który słyszy, a jednak nie słyszy, i widzi, lecz nie widzi, jest cechą dawnego ludu Bożego, który właśnie jest pomijany. To prorocze zjawisko jest wypełnieniem prorocтва Izajasza o takiej sytuacji. Jak u wszystkich proroków, Izajasz, podobnie jak Chrystus, mówi o czasach ostatecznych.

W roku śmierci króla Ozjasza widziałem też Pana siedzącego na wysokim i wyniesionym tronie, a rąbek Jego szaty wypełniał świątynię. Nad nim stali serafini; każdy miał po sześć skrzydeł: dwoma zasłaniał twarz, dwoma zasłaniał stopy, a dwoma latał. I jeden wołał do drugiego, mówiąc: Święty, Święty, Święty jest Pan Zastępów; cała ziemia pełna jest Jego chwały. I zatrzęśły się odrzwia od głosu wołającego, a dom napełnił się dymem. Wtedy rzekłem: Biada mi! bo zginąłem, gdyż jestem człowiekiem nieczystych warg i mieszkam pośród ludu nieczystych warg, bo moje oczy widziały Króla, Pana Zastępów. Wtedy jeden z serafinów przyleciał do mnie, mając w ręce rozżarzony węgiel, który szczypcami wziął z ołtarza; przyłożył go do moich ust i rzekł: Oto dotknęło to twoich warg; twoja wina została usunięta, a twój grzech oczyszczony. Usłyszałem też głos Pana mówiącego: Kogo poślę i kto nam pójdzie? Wtedy rzekłem: Oto jestem, poślij mnie. A On rzekł: Idź i powiedz temu ludowi: Słuchajcie wciąż, lecz nie rozumiejcie; patrzcie wciąż, lecz nie pojmujcie. Uczyń serce tego ludu ociężałym, ich uszy przytęp, a oczy im zamknij, aby oczami nie widzieli, uszami nie słyszeli, sercem nie rozumieli, nie nawrócili się i nie zostali uzdrowieni. Izajasz 6:1-10.

Izajasz, Ezechiel i Chrystus wszyscy reprezentują tych, którzy są pieczętowani w dniach ostatecznych, podczas późnego deszczu, gdy toczy się spór o prawdziwe i fałszywe poselstwo późnego deszczu, w wypełnieniu drugiego rozdziału Księgi Habakuka. Według Jezusa, w okresie, gdy to się wypełnia, sprawiedliwi „widzą” przypowieści, które są symbolem prorocтва. „Mądrzy” rozumieją prorocze poselstwo późnego deszczu, lecz ci, których reprezentują spierający się Żydzi, nie widzą ani nie słyszą, a według Ezechiela głoszą przesłanie „pokój i bezpieczeństwo”, twierdząc, że wypełnienie przepowiedni jest jeszcze daleko w przyszłości. Nie zaprzeczają

przepowiedniom; spierający się Żydzi udzielali jedynie ustnej aprobaty prorocemu o przyjściu Mesjasza; ale po prostu odkładali to wydarzenie w daleką przyszłość. Jednak Jezus ogłosił błogosławionymi tych, którzy „ujrzą” prorocze poselstwo swego czasu.

Za czasów Chrystusa było to poselstwo, które nadeszło przy Jego chrzcie, gdy zstąpił Duch Święty. Zstąpienie Ducha Świętego podczas Jego chrztu było zapowiedzią zstąpienia anioła z Apokalipsy 10 w dniu 11 sierpnia 1840 r. Boskie zstąpienie w obu tych dziejach oznaczało nadejście poselstwa obecnej prawdy dla tamtej epoki; dla Jezusa było to poselstwo o Jego śmierci i zmartwychwstaniu, przedstawione przez Jego chrzest. Dla millerystów było to poselstwo o islamie związanym z pierwszym i drugim „biada”, które potwierdziło poselstwo próby związane z proroczym czasem. Obie te historie zbiegają się z nadejściem poselstwa próby późnego deszczu 11 września 2001 r. Dlatego Siostra White pisze, co następuje:

Wszystkie poselstwa dane w latach 1840–1844 mają teraz być głoszone z mocą, ponieważ wielu ludzi straciło orientację. Poselstwa te mają dotrzeć do wszystkich kościołów.

Chrystus powiedział: "Błogosławione są wasze oczy, bo widzą, i wasze uszy, bo słyszą. Bo zaprawdę powiadam wam: wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło zobaczyć to, co wy widzicie, a nie zobaczyli; i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli" [Mateusza 13:16, 17]. Błogosławione są oczy, które widziały to, co widziano w latach 1843 i 1844.

Orędzie zostało przekazane. I nie należy zwlekać z powtarzaniem tego orędzia, bo znaki czasu się wypełniają; dzieło końcowe musi zostać wykonane. W krótkim czasie zostanie dokonane wielkie dzieło. Wkrótce z Bożego ustanowienia zostanie dane orędzie, które rozrośnie się w głośny okrzyk. Wtedy Daniel stanie w swoim losie, aby dać swoje świadectwo.

Czułość naszych kościołów musi zostać rozbudzona. Stoimy na granicy największego wydarzenia w dziejach świata i nie wolno dopuścić, by Szatan miał władzę nad ludem Bożym, usypiając go dalej. Papięstwo ukaże się w swej potędze. Wszyscy muszą teraz się przebudzić i badać Pismo Święte, bo Bóg objawi swoim wiernym, co będzie w czasie ostatecznym. Słowo Pana ma przyjść do Jego ludu z mocą...

„To zostało mi ukazane — że śpimy i nie znamy czasu naszego nawiedzenia. Lecz jeśli ukorzymy się przed Bogiem i będziemy Go szukać całym sercem, pozwoli nam się znaleźć.”
Manuscript Releases, tom 21, 436–438.

Poselstwo, które zostało ukazane w typie przez poselstwo teraźniejszej prawdy Mesjasza w historii Chrystusa oraz przez poselstwo teraźniejszej prawdy z lat 1840–1844, wskazuje na dni ostateczne, kiedy poselstwo millerystów zostanie powtórzone. Ci w historiach przedstawieni jako niezdolni „widzieć i słyszeć”, „nie znają czasu swego nawiedzenia”. Gdy Izajasz przedstawia pierwszą wzmiankę o posłańcach fałszywego poselstwa późnego deszczu, którzy widzą, lecz nie widzą, wyznacza czas, kiedy ten okres się rozpoczyna — okres, o którym siostra White powiedziała, że to „poselstwo z Bożego wyznaczenia, które rozrośnie się w głośne wołanie”. „Boże wyznaczenie” oznacza konkretny czas, kiedy to poselstwo miało nadejść, a w wersecie trzecim szóstego rozdziału Księgi Izajasza Izajasz dokładnie wskazuje ten czas.

I jeden wołał do drugiego, mówiąc: Święty, święty, święty jest Pan Zastępów; cała ziemia jest pełna jego chwały. Izajasza 6:3.

Siostra White wskazuje, że scena, w której aniołowie wołają jeden do drugiego: „Święty, Święty, Święty”, w fragmencie, w którym Izajasz opisuje tych, którzy mają oczy, które patrzą, lecz nie widzą, wypełnia się 11 września 2001 roku.

Gdy [aniołowie] patrzą w przyszłość, gdy cała ziemia będzie napełniona Jego chwałą, zwycięski hymn uwielbienia rozbrzmiewa echem od jednego do drugiego w melodyjnym śpiewie: „Święty, Święty, Święty jest Pan Zastępów”. W zupełności zadowala ich wielbienie Boga; a w Jego obecności, pod Jego uśmiechem aprobaty, nie pragną już niczego więcej. Nosząc Jego obraz, pełniąc Jego służbę i oddając Mu cześć, w pełni osiągają swoje najwyższe dążenie. Review and Herald, 22 grudnia 1896.

11 września 2001 r. rozpoczęło się pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, a późny deszcz zaczął kropić, i rozpoczął się spór Habakuka, gdy powtarzała się przypowieść o dziesięciu pannach. Wtedy prorocstwo Ezechiela znalazło swoje doskonałe wypełnienie. Słowo prorockie nie będzie już dłużej opóźniane, a pokolenie, które było świadkiem 11 września 2001 r., jest ostatnim pokoleniem na planecie Ziemia, gdyż widzenie u kresu adwentyzmu zapowiada zamknięcie czasu łaski przy powtórny przyjsciu Chrystusa. Drugie świadectwo tego faktu znajduje się w Ewangelii Łukasza, rozdział dwudziesty pierwszy.

Zaprawdę, powiadam wam: nie przeminie to pokolenie, aż wszystko się spełni. Niebo i ziemia przeminą, lecz moje słowa nie przeminą. Łukasza 21:32, 33.

W rozdziale dwudziestym pierwszym Ewangelii Łukasza Jezus identyfikuje ostatnie pokolenie w dziejach ziemi. Właśnie przedstawił zarys postępującej historii od zburzenia Jerozolimy w roku 70 aż po historię millerystów. Następnie odchodzi od bezpośredniego wywodu identyfikującego historię proroczą i przedstawia przypowieść, która po prostu powtarza i rozwija zaprezentowaną przez Niego historię proroczą. W ten sposób dostarczył dwóch wewnętrznych świadectw tej samej narracji, a zakończył, wskazując, że „pokolenie”, które było świadkiem tych wydarzeń, będzie żyło aż do Jego powrotu, a tym samym w kontekście identyfikując pokolenie reprezentowane przez sto czterdzieści cztery tysiące.

Historia opieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy dotyczy ostatniego pokolenia, a oni nie zazną śmierci, chociaż żyją w czasie, gdy niebo i ziemia przeminą.

Lecz dzień Pana przyjdzie jak złodziej w nocy; w którym niebiosa przeminą z wielkim hukiem, a żywioły stopnieją od żaru, ziemia zaś i dzieła, które są na niej, zostaną spalone. Skoro więc to wszystko ma ulec rozpadowi, jakimi powinniście być w świętym postępowaniu i pobożności, oczekując i przyspieszając przyjscie dnia Bożego, w którym płonące niebiosa ulegną rozpadowi, a żywioły stopnieją od żaru? 2 List Piotra 3:10-12.

Drugie przyjscie Chrystusa zostało przedstawione podczas Przemienienia Chrystusa.

Mojżesz na górze przemienienia był świadkiem zwycięstwa Chrystusa nad grzechem i śmiercią. Reprezentował tych, którzy wyjdą z grobu przy zmartwychwstaniu sprawiedliwych.

Eliasz, który został przeniesiony do nieba bez zaznania śmierci, reprezentował tych, którzy będą żyli na ziemi podczas powtórnego przyjścia Chrystusa i którzy zostaną „odmienieni, w jednej chwili, w mgnieniu oka, na dźwięk ostatniej trąby”; gdy „to, co śmiertelne, musi przyoblec nieśmiertelność”, a „to, co skazitelne, musi przyoblec nieskazitelność”. I Koryntian 15:51-53. Jezus był przyobleczony w światłość nieba, tak jak ukaże się, gdy przyjdzie „drugi raz, bez grzechu, ku zbawieniu”. Albowiem przyjdzie „w chwale swego Ojca z aniołami świętymi”. Hebrajczyków 9:28; Marka 8:38. Obietnica Zbawiciela dana uczniom została teraz spełniona. Na górze w miniaturze zostało przedstawione przyszłe królestwo chwały — Chrystus Król, Mojżesz jako przedstawiciel zmartwychwstałych świętych, i Eliasz — przemienionych. Pragnienie wieków, 421.

Eliasz, który nie umarł, symbolizuje sto czterdzieści cztery tysiące, którzy nie umrą, a Mojżesz symbolizuje tych, którzy umrą. W dniach ostatecznych te dwie grupy są przedstawione w siódmym rozdziale Księgi Objawienia jako sto czterdzieści cztery tysiące oraz wielki tłum. Gdy w szóstym rozdziale Księgi Objawienia zostaje otwarta piąta pieczęć, ci, którzy zostali zamordowani przez papieżstwo w mrocznych wiekach, otrzymują białe szaty.

„A gdy otworzył pieczęć piątą, ujrzałem pod ołtarzem dusze tych, którzy zostali zabici dla słowa Bożego i dla świadectwa, które mieli; i wołały donośnym głosem: Dokądże, Panie, Święty i Prawdziwy, nie osądzasz i nie mścisz naszej krwi na mieszkańcach ziemi? I dano każdemu z nich białe szaty [Uznano ich za czystych i świętych]; i powiedziano im, aby jeszcze przez krótki czas odpoczęli, aż dopełnią liczby także ich współsłudzy i bracia, którzy mieli być zabici jak i oni” [Objawienie 6:9-11]. Były to sceny ukazane Janowi, które nie były rzeczywistością, lecz tym, co miało wydarzyć się w pewnym czasie w przyszłości. Manuscript Releases, tom 20, 197.

Męczennicy pytają, kiedy Bóg pomści ich śmierć. Męczennik miał wiarę Jezusa, zanim został zamordowany, bo to właśnie przejaw tej wiary skłonił papieżstwo do jego zamordowania. Białe szaty symbolizują sprawiedliwość Chrystusa, lecz białe szaty dane tym duszom, które zostały zamordowane, dano im dopiero po ich męczeństwie. Szaty są symbolem męczeństwa, a nie tylko sprawiedliwości Chrystusa. Męczennik ma szatę sprawiedliwości Chrystusa, zanim zostanie zamordowany. Wielki tłum w siódmym rozdziale Apokalipsy otrzymuje białe szaty, co przedstawia tych, którzy zginą podczas nadchodzącej krwawej rzezi związanej z ustawą niedzielną. Tak więc sto czterdzieści cztery tysiące są reprezentowani przez Eliasza, a wierni, którzy umierają w Panu, przez Mojżesza na górze Przemienienia.

Sto czterdzieści cztery tysiące są pokoleniem, które nie umiera, i są pokoleniem, o którym Chrystus mówi w dwudziestym pierwszym rozdziale Ewangelii Łukasza, że będzie żyć, gdy niebo i ziemia przeminą.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Zabójstwo Abła było pierwszym przykładem wrogości, którą Bóg zapowiedział między wężem a potomstwem niewiasty — między Szatanem i jego poddanymi a Chrystusem i Jego naśladowcami. Przez grzech człowieka Szatan zdobył panowanie nad rodzajem ludzkim, lecz Chrystus umożliwi im zrzucenie jego jarzma. Ilekroć dzięki wierze w Baranka Bożego dusza

wyrzeka się służby grzechowi, budzi się gniew Szatana. Święte życie Abła świadczyło przeciw twierdzeniu Szatana, że człowiek nie jest w stanie zachować Bożego prawa. Gdy Kain, poruszony duchem Złego, zobaczył, że nie może zapanować nad Ablem, tak się rozjątrzył, że odebrał mu życie. A gdziekolwiek znajdą się tacy, którzy staną w obronie sprawiedliwości prawa Bożego, ten sam duch będzie się przeciw nim objawiał. To duch, który przez wszystkie wieki stawiał pal i rozpalał płonący stos dla uczniów Chrystusa. Lecz okrucieństwa wymierzane naśladowcy Jezusa są inspirowane przez Szatana i jego zastępy, ponieważ nie mogą zmusić go do poddania się ich władzy. To wściekłość pokonanego wroga. Każdy męczennik Jezusa umarł jako zwycięzca. Mówi prorok: "A oni zwyciężyli go [tego węża starodawnego, zwanego diabłem i Szatanem] przez krew Baranka i przez słowo swojego świadectwa; i nie umiłowali swego życia aż do śmierci." Objawienie 12:11, 9. Patriarchowie i Prorocy, 77.